

מדברי ספקרים

אליהו גולומב

- מי שרוצה להלחם צריך לדעת כיצד להלחם ובמה הוא מעונין. אנחנו מעונינים בנצחוננו. אננו. ואם נחלנו נצחון הוא בא לנו מצרופ של נכונותנו לעמידה בקרבות קשים, בקרבנות חיים, עם הכשרון לנהל את מלחמתנו כך, שהיא תעורר אהדה לנו.
- נחוצ לנו נשק כאן — בשביל שלא ידכאו אותנו. אנחנו בלי-ספק נתקומם בנשק ובכוח, אם מישהו ירצה לשלול מאתנו את הזכות לחיות חיים עצמאיים בארץ, בין אם יעשו זאת ערבים — ואלה הם שעשו זאת עד עכשיו — ובין אם יעשו זאת כוחות אחרים. אנחנו על זכויותינו נעמוד.
- אני חושב שלא תהיינה יותר מהומות בא"י וכי במקום זה תבוא מלחמה. ובמלחמה זאת אננו נצטרך לצרף את שני הכוחות העומדים לרשותנו — את כוחם של ההמונים ואת כוחם של היחידים.
- תוצאות מלחמתנו תוכלנה להיות חיוביות רק אם נעמיד את כל כוחנו לרשות המלחמה; וזאת נוכל לעשות אם יהיה זה כוח כללי ומוכר ע"י הכל... אולי יהיה כוח זה מוגבל, אולי יאחר בפעולותיו, אבל כשיצא לפעולה יהיה חמוש כולו ומוכן וכל העם יעמוד מאחוריו — וזה העיקר.
- החושב על הקרבת עצמו למען האידיאה וההולך להקריב את עצמו כך — מסוגל למעשים אמיצים ביותר.
- למען הוות כוח דרוש לנו לכל-הפחות גרעין מסוים אשר יהווה כוח צבאי קבוע, וסביבו יתרכזו בשעת הצורך כל אלה המפוזרים והמקבלים בהכרח אימון יותר אכסטנסיבי.
- הפרטיון הוא או לוחם-לאחר-יאוש או מסייע מאחורי העורף לצבא הנלחם בחזית. כבזבוז של ערך הכוח-המגויס יראה הדבר, אם נהנך ונכין אותו אך ורק, או בעיקר, לתפקידים פרטיזניים.
- עצם הקיום המרוכז של פלוגה מגויסת, תהיה יחד, המתכוננת יחד למילוי תפקידיה, מחנכת בעצמה הרגשת עבודה משותפת — זה ה"Esprit de corps". שום אוסף של אנשים, גם אם הם מאומנים ביותר, אינו יכול להשתוות בכוחו, בשעת פעולה, ליחידה צבאית מגויסת ומאורגנת למפרע...